

Rend a lelke mindennek!

Számomra –az élet szinte minden területén - nagyon fontos az első benyomás. Könyvvizsgálóként viszonylag sok munkahelyen fordulok meg, s sajnos nem tudom a véleményalkotásnál kizárni, hogy milyen kép fogad.

Sok helyen azt látom, hogy az asztalokon hegyekben állnak a papírok. Ha valamilyen iratot kell kikeresni, akkor komoly fizikai teljesítménnyel kerülnek le a polcokról ducira tömött dossziék, s ezek előlről hátra és hátulról előre történő átnyalása után előkerül a keresett dokumentum.

Az asztalon – az irathegyeken túl - olyan tárgyak is osztoznak a helyen, amelyeknek talán nem ott lenne a helye: retikül/aktatáska; üres kávéscsészék és teásbögrék, vizespoharak; kabalafigurák gúlába rakva, stb. De gyakorta az íróasztal mellett elköltött ebéd maradványait tartalmazó műanyag ételtartókkal, összegyűrt szalvétagalacsinokkal, vagy jól morzsálódós kekszes rolnikkal is lehet találkozni.

Érdemes egy kukkantást a tolltartóra is vetni: már a design sem elhanyagolandó: az ízlésség teljes hiányát mutató és szellemi mélységekbe taszító felirattal ellátott happy-bögrétől az üres sörös- dózsiig, szinte minden borzalom megtalálható az asztalokon. S a tolltartó tartalmát sem árt megvizsgálni: csicsás reklámtollak teszik igazán színessé a felhozatalt. Ha használni szeretnénk őket, akkor tapasztaljuk, hogy a tollak, filcek, írónok tömkelege csak álca, mert nagyobb részük már régen kiszáradt. Minap hallottam egy érdekes adatot. Az USA-ban kiszámították, hogy évente átlagosan személyenként 6 (!) órát vesz el a munkaidőből, hogy a dolgozók a kiszáradt tollak és egyéb használhatatlan irodaszereket nem dobják ki időben, hanem újra és újra előveszik, próbálják életre kelteni, majd ismét visszateszik a tolltartóba. Gondolom, ez nem csak az amerikai irodistákra igaz.

A közös terekben, a padlón dossziék, iratokat tartalmazó ládák, dobozok. De vannak ennél még izgalmasabb látványosságok: főleg a könyvelőirodákban a bejövő anyagokat tartalmazó „reklámzacskók”. A polcokon a dossziék a szivárvány minden színében pompáznak, s mivel lehetőleg mind más típusú, ezért még a címkéik sem tudnak egy sort alkotni, hanem lágyan hullámoznak. S ha már a címkéknél tartunk, akkor a feliratokra is érdemes egy tekintetet vetni: ceruzával, tollal, filccel, s néha géppel előrenyomtatva; írott és nyomtatott betűkkel vegyesen; a felírt cégnevek pedig az egész referencialistát mutatják.

Az irodákban dolgozók öltözete, ápoltsága is vegyes képet mutat. A kitaposott mamusztól a túsarkúig, a kinyúlt szvettertől a poci-kint-csípőnadrágig. A kedvencem az, amikor az irodai szék háttámláján több rétegben sorakoznak a levetett ruhadarabok, s várják a hidegebb időt, amikor gazdája újra magára fogja öltetni őket.

S akkor még a mellékhelyiségekről nem is beszéltünk...

Tudom, hogy nincs két embernek sem, akinek egyforma lenne az igényessége, a stílusa, az otthonról hozott rendszeretete. De minden munkahelyen – függetlenül attól, hogy milyen tevékenységet végez – ki kellene alakítani, meg kellene határozni azt az irodai rendet, amelyet minden munkatársnak (úgy a beosztottnak, mint a főnöknek, sőt, a főnöknek még inkább példamutatási céllal is) be kell tartania. Ezt érdemes írásba foglalni, s időnként (akár naponta!) számon kérni egymástól és önmagunktól.

S hogy miért fontos egy előre meghatározott irodai rend kialakítása és betartása? Csak néhány érv:

- Nem mindegy, hogy milyen képet alakít ki az irodáról a látogató, pl. egy potenciális ügyfél.
- A munkahelyi konfliktusok jelentős része fakad abból, hogy a dolgozók nem egyformán szocializálódtak. Egy kialakult emberi rossz viszony óhatatlanul rányomja bélyegét a munkára is.

-
- Aktív életünk nagy részét a munkahelyen töltjük, nem mindegy, milyen környezetben, milyen körülmények között.

Persze tudom, hogy nem szabad általánosítani, de a tapasztalatom azt mutatja, hogy ahol rend van az irodában, ott rend van a fejekben is!